

Бугарски модел: Шта је било с Касандром

Ових дана, стицајем врло приватних околности, боравио сам у Нишу и као жртва ничим посебно заслужене препознатљивости, дакле као јавна личност, био сам изложен питању које ми у Београду свако мало постављају и знани и незнани: А шта ће да буде?

У таквим ситуацијама не исплати се правити се блесавим, јер је врло јасно шта ме људи питају. То ме подсетило на анегдоту из времена када је на овдашњој телевизији приказивана ТВ сапуница "Касандра", а како су Бугари били у прилици да прате једно два наставка ове срцопарателне драме пре домаћег аудиторијума, за једну "црвену", ондашњих десет хиљада динара, на нишкој пијаци препричавали су садржај наредних епизода, онима који нису имали живаца да чекају на расплет.

Проблем с мајским изборима је у томе што расплет не знају ни директни актери догађаја, па откуд бих га ја знао, што ме не спречава да нагађам о њему, а то, нажалост, није обавештенијим и паметнијим учинило ни оне који ме слушају или читају. Чини ми се, међутим, да је таква ситуација сасвим добар повод да се проговори која реч о улози медија и јавности, уопште, у овим смутним временима генерално непринципијелних коалиција.

Опште је место да би медији морали бити објективни што не значи да треба да буду и равнодушни. Та врста идеалног споја, верујте мом искуству, тешко се постиже. Најчешће се из навијачке страсти јавља необјективност. Али, то није најгори стадијум. Најгори је спој необјективности и равнодушности, кад се иза крупних речи и мрзовољних оцена актера политичке драме, ма са које стране спектра се они налазили, крије велика звечећа празнина стварне незаинтересованости и неразумевања за проблеме друштва. А још има и уредника који верују да то повећа тираж и/или гледаност.

Озбиљна тековина Петог октобра: Без оспоравана броја 126

Пише: Драгољуб Жарковић
субота, 24 мај 2008 22:11

Постоји у Србији један скуп политичких постулата који је затрпан прегрејаном изборном кампањом, јаком постизборном реториком и спекулацијама, као и слабо прикривеним емотивним стањима главних изборних актера и њихових партијских и личних интереса. Неки од постулата опстаће и после ових избора, ма ко да победи. Ко што сам већ писао:

Прво, није ово био никакав референдум. Изборни резултат неће трајно решити ниједно од отворених питања српског друштва, нити ће успоставити стање које се не може променити на следећим изборима.

Друго, смањен је простор и десном и левом радикализму, макар због околности у коју се сви заклињу, односно да ће гарантовати сигурност капиталу, а још мање је вероватно да ће посегнути за лимитирањем достигнутих људских и колективних права. Свака влада биће влада такозваног центра, или, ако не буде, биће убрзо нових избора.

Треће, коалициони договор око састављања владе тешко је направити, јер две најјаче групе, коалиција око ДС-а и Српска радикална странка, нису довољно ојачале да само с једним партнером уђу у коалицију, што значи да је недовршено транзиционо врење и да мањи играчи (СПС) извлаче велику корист или наносе велику штету (ЛДП) у односу на прокламоване страначке циљеве.

Четврто, неопрезно је процене правити на предизборним заклињањима, а понајмање оним заклињањима о томе ко с ким не би ишао ни на вечеру, а камоли у владу. У недељу 11. маја завршено је бројање, а пребрајање још траје.

Оно што повезује прва три од четири постулата јесте чињеница која о Србији боље сведочи него што смо, понекад, спремни да мислимо о њој. Наиме, дошло је до релативног учвршћивања друштвених институција, позитивног етаблирања крупног страног и домаћег капитала, медијска сцена је колико-толико уравнотежена, формиране су нове навике грађана и повећано је њихово очекивање од одговорне власти, па би био потребан већи напор, макар био и ударнички, да се све то поништи, него што је потребно напрезати се да се стање одржи.

Претерана колумнистичка оцена гласила би – неће бити смака света, све да и на свим нивоима власти победи коалиција Коштуничиних радикала, Шешељевих радикала и

Пише: Драгољуб Жарковић
субота, 24 мај 2008 22:11

нерадикалног Дачића с две пратиље, мада мислим да су они горе решење за оба неспорна циља националне политике – очување националног достојанства и идентитета и обезбеђивање националног економског просперитета. Али, ако се, збиља удруже, имаће више од 126 мандата, а ту врсту победничке математике нико није оспорио још од оног Петог октобра.

Оригинална идеја: Сва власт Дачићу и његовима

Сведоци смо да се ових дана као на некој траци нижу принципи око којих би коалиције требало да усагласе и како се потврђује четврти постулат: водећи актери страначких елита предизборно време схватају као време лагања, што ће им кад-тад доћи главе, макар на наредним изборима. Утврђују се принципи око којих је лакше сложити се него их оспорити. Нешто као земља је округла и слично. Претенденти на извршну власт толико су начелно сложни да ми сасвим умесно изгледа опаска једног колеге који је предложио да СПС сам самцијат формира мањинску владу, кад их већ сви толико подржавају и уважавају.

Али, кад се разгрне та непринципијелна принципијелност око општих оквира коалиционих договора долази се до суштине одгонетке о томе ко ће формирати владу.

А то је већ клизав терен. На пример, господин Кркобабић већ пита из којих пара ће се обезбедити повећање пензија, а нисам сигуран да партнери умеју на то да одговоре. Изабрао сам пример који бode очи да бих изнео тезу да се иза саопштења о усаглашеним принципима воде тешки ратови око пара и постизборних синекура.

У суштини није немогуће, мада је мало вероватно, да се ови избори заврше како су и окончани – нерешеним резултатом, односно да нико не буде у стању да састави владу. Није немогуће, мада је мало вероватно, да се избори понове. У том случају, боје би прошла коалиција око ДС-а и Српска радикална странка. Дачић и његови прошли би готово исто као и 11. маја, а страдали би Коштуница и либерали Чедомира Јовановића.

Ако се то не догоди на поновљеним, готово сам сигуран да ће то бити исход наредних и чини ми се ванредних избора. Српска бирачка воља згушњава се као нека материја која је после дугог излагања несносно високој температури изложена утицају хлађења и

Сви се слажу да је земља округла, али се око тога не прави влада, већ око пара и министарских син

Пише: Драгољуб Жарковић
субота, 24 мај 2008 22:11

постепеног разумевања охрабрујуће чињенице да политика није једини облик живота.

(Време)